

1928 JANUÁR

ERDÉSZETI LAPOK

LXVII. ÉVF.

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

KÖZLÖNYE

1. FÜZET.

KIADJA: AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

Felelős szerkesztő

CZILLINGER JÁNOS

Megjelenik minden hó 15-én.

Előfizetési díj 1928. évre 24 P, erdészeti altiszteknek 12 P.

Az Országos Erdészeti Egyesület tagjai a tagjárulékok fejében kapják.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, Lipótváros, Alkotmány -utca 6. sz. II. emelet.

A lap irányával nem ellenkező hirdetések mérsékelt díjért közöltnének.

(Telefon: Teréz 237—22.)

Kérelem

a tagdíjak és az előfizetési díjak beküldésére

Felkérjük az Országos Erdészeti Egyesület t. tagjait és az Erdészeti Lapok t. előfizetőit, *hogy tagdíjaikat, illetőleg az előfizetési díjaikat a megküldött postatakarékpénztári csekk-lap felhasználásával mielőbb 23602. sz. csekk számlánkra beküldeni szíveskedjenek.*

Az 1927. évi közgyűlés határozata szerint a tagdíj 1928-ra:

1. *földbirtokosok, uradalmak, jogi személyek és cégek részéről:*

a) ha alapító tagok . . . . . 20 pengő

b) ha rendes tagok . . . . . 24 pengő

2. *tisztviselők és alkalmazottak részéről:*

a) ha alapító tagok . . . . . 16 pengő

b) ha rendes tagok . . . . . 20 pengő

3. *nyugdíjas tisztviselők és főiskolai hallgatók részéről:*
általában . . . . . 12 pengő

kérjük azonban, hogy amennyiben viszonyaik megengedik, a 2. alatti tagdíjakat fizetni szíveskedjenek.

Az „Erdészeti Lapok“ előfizetési díja egész évre 24 pengő, erdészeti altiszteknek 12 pengő.

Az „Országos Erdészeti Egyesület tagjai az „Erdészeti Lapokat“ a fenti tagdíjak ellenében kapják, külön előfizetési díjat tehát nem fizetnek.

Budapest, 1928. január hóban.

A titkári hivatal.

Újév küszöbén

Az újév — az újrakezdés nagy napja — hagyományos háttárkö közéletünkben.

Ilyenkor — legalább a régi jó világban így volt — jeleseink és vezéreink a konvencionális jókívánságok tolmácsolása keretében új irányt szabtak közéletünknek, új reményeket öntöttek a csüggedők szívébe, s az újrakezdés frissességével buzdították táborukat új feladatok sikeres megoldására.

Ma ez valahogy másként van.

Jóllehet ezer a sürgős teendő, a halaszthatatlan feladat — és síri csend. Megy minden szürkén, lomhán, ahogy az események maguktól hömpölyögnek.

Egészen el kellene csüggednünk, ha a sors nem rendelne külső csillagokat, külső fénypontokat, amelyeknek fényívei ellensúlyozzák ezt a mi szürke robotolásunk egyhangúságát, új reményt öntenek bizakodó lelkünkbe.

A trianoni gyászítélet sokat megmagyaráz, de nem mindent.

Kritikus időt élünk a mi szűkebb társadalmi körünkben is. Most érezteti hatását a maga teljes valóságában a békeszerződés okozta nyomorúság, a *szanálásnak nevezett az a merev rendszer*, amely beretvaéles metszéssel, átmenet nélkül távolította el az erdőmérnöki karnak régi iskolázottságú, tapasztalatokban gazdag, értékes rétegét, az *évtizedet meghaladó nélkülözések korszaka*, amely lehetetlenné tette a régmúltban olyan szerencsésen egybeforrni szokott új és új erdészgenerációk természetes összeolvadását.

Szomorú tény, de ma odajutottunk, hogy egész erdészgenerációk ismeretlenek előttünk és egymás között, s ennek következtében az a régi kollégialis együttérzés, amelynek a mi szakunkban irigylésreméltóan évszázados multja van — kezd eltűnedezni.

Országos Erdészeti Egyesületünkre vár az a hivatás, hogy szakunkat ebből a zürzavarból kiemelje, hogy irányt szabjon, utat mutasson, a szétszórt erőket egyesítse, hogy a régi tradíciókat elhomályosítani ne engedje.

Erősítsük tehát elsősorban a mi elhanyagolt egyesületünket.

De ne úgy, amint ezt az egyidejűleg közölt titkári jelentésnek egyik szomorú adatából láthatjuk.

Csekély taglétszámunk mellett tagsági díjhátralékunk közel 12.000 pengőt tesz ki.

Bizonyára mindegyikünknek van másirányú társadalmi kötelezettsége is, de sorrendet tartva. *elsősorban teljesítsük vállalt kötelemeinket a mi anyaegyesületünkkel szemben.**

Egy másik kérésünk tagtársainkhoz, hogy ragadjanak meg minden alkalmat egyesületi taglétszámunk lehető emelésére.

Különösképen jelentőséggel bír a még sorainkon kívül álló erdőbirtokososztály beszerzése. Nyereség az is, ha egyszerűen közénk állnak és tagdíjaik lefizetésével is erősítik egyesületünket, de sokszorosan értékes volna olyan erdőbirtokos tagok megnyerése, akik aktív szerepet ohajtanak vinni egyesületi életünkben.

Aki valóban szívén viseli egyesületünk megerősödését, ezzel egyben szakunk felvirágoztatását, *kérje egy levelezőlapon egyesületünktől annak az erre a célra készített kimutatásnak megküldését, amelyben fel vannak tüntetve mindazok az 500 k. holdon felüli erdőbirtokosok, akik még nem tagjai egyesületünknek.*

Képzeljük el, hogy ha minden tagunk csak egy új tagot tudna a nemes célnak megnyerni, mit jelentene ez az egyesület megerősödése, súlyának és tekintélyének emelése szempontjából.

Az erdőbirtokos osztálynak emellett *vitális* érdeke, hogy a mi egyesületünkbe tömörüljön.

Aki szereti és becsüli az erdőt, lelkesen fog csatlakozni az erdőfentartást és az új erdőtelepítést elősegítő törvényes rendelkezések szorgalmazásához, velünk együtt fog küzdeni az erdészeti közigazgatási rendszertelenségnek sürgős megváltoztatá-

---

* A legutolsó választmányi ülés amúgy is akként határozott, hogy a rég nélkülözött tagnévsort legközelebb kiadja, amelynek keretében egyidejűleg fel lesznek tüntetve a tagdíjhátralékok is.

sáért, a minden vonalon háttérbe szorított erdőgazdaság érdekeinek megvédéséért.

Egyesületünk olyan független társadalmi alakulat, amelynek keretében minden egyes érdekcsoportnak módjában van a közérdekekkel ellentétben nem álló igényeit érvényre juttatni.

Amikor az „*Országos Mezőgazdasági Kamará*”-t és a vidéki kamarákat létesítették, az „*Országos Erdőgazdasági Kamara*” felállítására ügyében előterjesztett törvényjavaslatot a földművelésügyi miniszter úr elejtette. Nem kívánom itt most azt vitatni, helyes volt-e ez, vagy sem, mert nem akarom kifejezésre juttatni az ebben az irányban többoldalról kialakult közvélemény megnyilvánulását.

Azonban a mi önös szempontunkból ítélve — szerénységünk révén —, az erdőgazdaság igen sok előnytől elesett s mélységes inferioritásba került a mezőgazdasági ágazattal szemben.

Úgyszólván nincs a közéletünkben olyan munkaterület, ahol az „*Országos Mezőgazdasági Kamara*” és a vidéki kamarák fontos szerepkörhöz ne jutnának akkor, amikor a mi hírünk még csak a messze távolban sem hallik.

Az *Országos Mezőgazdasági Kamara* és a vidéki kamarák existenciája törvényes intézkedéssel fényesen biztosítva van, anyagi gond nélkül, minden széppel, jóval ellátva működhetnek, alkothatnak, ellenőrizhetnek, elősegíthetnek, akadályozhatnak, amit csak akarnak. Mi pedig megszűntünk tényezők lenni.

Sok milliárdos költségvetésekkel dolgozhatnak ezek a kamarák ugyanakkor, amikor a szerényebb testvérágazatnak csak az ideálisták által összeadott fillérekből kell támogatni annak az egyesületnek életét, amely hivatva van pótolni az „*Erdőgazdasági Kamarát*”.

Bízást állíthatjuk, hogy ha erdőbirtokosaink annak a nagy erőforrásnak — ami a mezőgazdasági kamaráknak minden jajszó nélkül rendelkezésre áll —, csak csekély törthányadát áldoznák fel valamilyen megfelelő formában az „*Országos Erdészeti Egyesület*” javára, nemcsak az Országos Erdészeti Egyesületet emelnék eddig nem ismert magas nivóra, hanem egyszerismindenkorra útját vágják a függőben tartott „*Erdőgazdasági Kamara*” létjogosultságának.

Az erdőbirtokososztály tehát az O. E. E. talpraállításával egyidejűleg egy másik súlyosabb teherrel mentesíti magát.

Itt kell felhívni erdőbirtokosaink figyelmét arra a több helyen előfordult helytelenségre, mely szerint a mezőgazdasági kamarai illetéket *az erdőbirtok után is* kivetették.

Ez a kivetés jogtalan, mert erdő után nem kell fizetni mezőgazdasági kamarai illetéket.

Ez csak egy kiragadott eset, de erdőbirtokosaink nem egy alkalommal öntudatlanul is súlyos váltságot fizetnek tájékozatlanságuk és nemtörődömségük miatt.

Induljon tehát ez az új esztendő a régi hibák levetkezése, a nemtörődömség leküzdése, az erők egyesítése, általában az egyesület megerősítésére irányuló tevékenység jegyében.

A megerősödött egyesületben majd megszületnek azok az egészséges gondolatok, tervek és célkitűzések, amelyek ennek az országrésznek erdőgazdaságát még átmeneti állapotában is talpraállítani és fejleszteni képesek lesznek.

Törvényjavaslat a birtokos és gazdatiszt közötti jogviszonyok szabályozásáról, illetőleg azok kiegészítéséről.

Lapunk 1927. évi októberi számában vezetőhelyen emlékeztem meg a földművelésügyi miniszter úrnak „szentesi beszédéről”, a mezőgazdasági vonatkozású törvényjavaslatoknak arról a sorozatáról, amelyeknek benyújtását a földművelésügyi miniszter úr a közeljövőben benyújtani ígérte.

Nem mulasztottam el akkor fájdalmas párhuzamot vonni a *mező- és erdőgazdaság, az édes- és mostohagyermek* sorsa között — s annak tudatában, hogy mennyire égetően sürgős az *erdészeti törvények revíziója* — csak azt a gyenge óhajt juttattam kifejezésre: bárcsak minékünk is lennének ilyen szentesi napjaink.

Az egyik ilyen beígért igen fontos törvényjavaslat — „*a birtokos és a gazdatiszt közötti jogviszonyok szabályozásáról szóló 1900:XXVII. t.-c. kiegészítése és módosítása tárgyában*” — „*előadói tervezet*” alakjában még a múlt év végén nyilvánosságra került, illetőleg a miniszter úr a tervezetet azzal a megjegyzéssel, hogy *a tervezetben foglaltakat illetően még állást nem foglalt* — az érdekképviselteknek megküldte, s meghívta